

Miltä mielessä näyttää, kun otetaan sanat ja kuvat pois?

Taiteilijan lahja maailmalle on nähdä asiat toisin. Havaita ja huomata sellaista, mihin emme arjessa osaa havahtua, jonka äärelle emme osaa pysähtyä. Pitkään meditaatiota harjoittaneiden Jaakon ja Akasakan näyttelyssä oli kuvattu sitä, mitä ei yleensä nähdä tai edes ajatella - näkymätöntä kaiken näkyvän ja olevaisen rakennusaineena, vastaparina, jota ilman kumpaakaan ei olisi olemassa. Kuinka voisimmekaan kuulla ääntä ilman hiljaisuutta - musiikin sävelkulun ilman taukoja?

Ajattelemme usein maailman sellaisena kuin olemme sen oppineet tuntemaan ja elämämme jatkuvassa muutoksessa. Aivan kuin pysyvyys olisi perustila, joka muuttuu. Mitä jos pysyvyys onkin illuusio ja muutos - kaiken virtaavuus - onkin todellisuuden aito luonne? Prosessiantologiassa tätä kuvataan nuorallatanssija-metaforalla: pysyäkseen nuoralla, täytyy nuorallatanssijan olla jatkuvassa pienessä liikkeessä. Pysähtyessään hän putoaa. Herakleitosin mukaan samaan virtaan ei voi astua kahdesti: vesi vaihtuu virratessaan. Myös ihminen muuttuu joka hetki kokemusten ja iän karttuessa - kumpikaan ei pysy samana. Herakleitos korosti myös ajan ja hetkellisuuden merkitystä. Ajan kulku tekee mahdottomaksi toistaa täysin samaa kokemusta kahdesti, sillä maailma ja me itse muutamme ajan kuluessa.

Akasakan maalauksissa ja videotäiteessä oli tavoitettu tämä sanoinkuvaamaton: muutoksen ja pysyvyyden ja kaiken virtaavuuden läsnäolo, yhtäikaa, ja annettu sille ilmentymä - Akasakan runollinen tulkinta tästä vuorovaikutteisen läsnäolon tanssista, kun kaikki ja ei-mitään on yhtä, eikä taas enää olekaan. Nyt - tämä hetki on jo ohi, kun pysähdymme sen äärelle.

Miksi meidän tulisi vaalia hetkellisen kokemuksen merkitystä?

Olemassaolon merkitys ja tarkoitus ovat kokemuksellisia ulottuvuuksia, joiden äärelle pysähdymme aivan liian harvoin. Henkilökohtaisina, kokemuksellisinä käsitteinä ne näyttäytyvät jokaiselle omalla tavallaan. Itselleni elämän virtaavuus näyttäytyy olemisen (being) merkityksenä ja tuleminen (becoming) tarkoituksena eli ihmisenä kasvun prosessina, joka on pysyvyyden ja muutoksen vuorovaikutusta, yhdessä muiden kanssa.

Jeremy Johnson on kirjoittanut siitä, kuin polaarisuus "immanenssin" ja "transsendenssin" välillä viittaa kahteen vastakkaiseen käsitteeseen, joita usein tutkitaan filosofiassa, hengellisyydessä ja teologiassa.

Immanenssi on ajatus siitä, että jumalallinen tai pyhä on läsnä ja vaikuttava maailmassa ja ihmisen kokemuksissa. Se korostaa läheisyyttä, saavutettavuutta ja tässä ja nyt -hetkeä.

Transsendenssi puolestaan viittaa johonkin, joka on fyysisen maailman ulkopuolella tai sen yläpuolella ja usein liitetään jumaluuteen, joka on riippumaton aineellisesta maailmasta.

Tämä polaarisuus heijastaa jännitettä välittömän ja tuonpuoleisen, maallisen ja ylimaallisen välillä, sekä sitä, kuinka nämä käsitteet vuorovaikuttavat eri uskomusjärjestelmissä.

Polaarisuus viittaa helposti toisensa poissulkeviin vastakohtiin, kuten muutos ja pysyvyys. Mutta ollakseen olemassa, niitä molempia tarvitaan - toista ei ole ilman toista. Tämän hetken ainutlaatuisuus voi läsnäolon kokemuksessa yhdistyä transsendenssiin, pyhään toispuoleisuuteen. Pyhässä läsnäolevassa hetkessä on kaikki, saavuttamattomuus ja saavutettavuus sen ainutlaatuisen hetkellisuuden ansiosta.

Jaakon videoteos, johon oli koodattu tunteita, tuntemuksia ja muita kehossa ja mielessä yhtäikaa tapahtuvia asioita näkyviin aivosähkökäyrien liikkeenä, antoi tälle läsnäolevuuden ja hetkellisen kokemuksen luonteelle uuden ulottuvuuden näyttäytyen värillisenä liikkeenä kuvaruudulla. Tuo näkyviin saatu ulottuvuus oli kuin alkuaikojen tähtipölyn sumua, jolla ei ollut tarkoitusta olemassaololle. Vai oliko?

Kirjoittaja Pia Adibe

What does the mind look like when words and images are taken away?

An artist's gift to the world is to see things differently. To observe and notice what we fail to awaken to in everyday life, what we don't know how to stop for. In the exhibition by Jaakko and Akasaka, both of whom have practiced meditation for a long time, there were depictions of what is usually unseen or even unthought of – the invisible as the building material of all that is visible and existing, a counterpart without which neither could exist. How could we hear sound without silence – or the melody of music without pauses?

We often think of the world as we have learned to know it, and our lives in constant change, as if permanence were the basic state that changes. But what if permanence is an illusion, and change – the flow of everything – is the true nature of reality? In process ontology, this is described with the metaphor of a tightrope walker: to stay on the rope, the tightrope walker must be in constant, small motion. If they stop, they fall. Heraclitus said that one cannot step into the same river twice: the water changes as it flows. Humans also change every moment as experiences and age accumulate – neither remains the same. Heraclitus also emphasized the significance of time and transience. The passage of time makes it impossible to repeat the exact same experience twice, as the world and we ourselves change with time.

In Akasaka's paintings and video art, this indescribable essence was captured: the presence of change, permanence, and the flow of everything, simultaneously, given form in Akasaka's poetic interpretation of this interactive dance of presence, where everything and nothing are one, and then no longer are. Now – this moment is already over when we stop to reflect on it.

Why should we cherish the significance of the fleeting experience?

The meaning and purpose of existence are experiential dimensions we stop to consider far too rarely. As personal, experiential concepts, they appear in their own way to each individual. For me, the flow of life manifests as the meaning of being (oleminen) and becoming (tuleminen) as the purpose – a process of human growth, which is the interaction of permanence and change, together with others.

Jeremy Johnson has written about the polarity between "immanence" and "transcendence," referring to two opposing concepts often explored in philosophy, spirituality, and theology. Immanence is the idea that the divine or sacred is present and active in the world and in human experiences. It emphasizes closeness, accessibility, and the here-and-now moment. Transcendence, on the other hand, refers to something beyond or above the physical world and is often associated with a divinity independent of the material world. This polarity reflects the tension between the immediate and the beyond, the worldly and the otherworldly, and how these concepts interact in different belief systems.

Polarity easily refers to mutually exclusive opposites, like change and permanence. But for them to exist, both are needed – one cannot exist without the other. The uniqueness of the present moment can, in the experience of presence, merge with transcendence, with the sacred beyond. In the sacred present moment, there is everything – unattainability and accessibility, due to its unique fleetingness.

Jaakko's video work, which encoded emotions, sensations, and other things happening simultaneously in the body and mind as visible movements of brainwave patterns, gave this nature of presence and fleeting experience a new dimension, appearing as colored movement on the screen. This revealed dimension was like the primordial stardust mist, with no purpose for existence. Or did it?

Written by Pia Adibe